

чтого, безъ да учить языка на прародители-ты си, никакъ не могли да разумѣять писанія-та имъ. А зачто-то нѣмали никаквы книги на новый си языкъ, то тѣи и не марили за него, почитали го за разваленъ и не способенъ, и всякога сж некаки да употреблявать за учебенъ и писменъ старый языкъ, на кой-то сж имали и толкова писанія. Обаче той языкъ ся отда-лечилъ отъ разговорный имъ до толкова, что-то станалъ като съврѣшенъ чюждъ за тѣхъ, и зачто-то е многосложенъ, станалъ и весьма мжченъ тѣмъ за ученіе. При всичко това тѣи не могли да ся разумѣжтъ, та да го по-оставять на странж и да ся по-опытать да ся изучивать на говоримый си языкъ, а сж ся бжхтали въ старый. Това гы правило да губить по пятнадесять и двадесять годинъ въ училища-та, та че кога излѣзжтъ изъ тѣхъ, да не знажтъ ничто по-вече отъ что-то имъ сж оставили прародители-ти имъ въ писанія-та си, таче и това не сж могли да изучивать добрѣ и съврѣшено. Старый языкъ имъ отнималъ всичко-то врѣмя, та нѣмало, кога да ся погрыжжтъ, за да придобыжтъ и нѣкоп новы познанія. За това тѣи николко не сж си повдигжли напрѣдъ въ науки-ты, а сж остави съ онова, что сж намѣрили готово отъ прародители-ты си, таче и това маико-то никога не е было обще на вечный